

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
U P R A V N O
S O D I Š Č E**

sodba in sklep I U 176/2011

Sodišče: Upravno sodišče

Oddelek: Javne finance

ECLI: ECLI:SI:UPRS:2012:I.U.176.2011

Evidenčna številka: UL0005972

Datum odločbe: 03.04.2012

Področje: DAVKI

Institut: zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti - diskrecijska pravica - obrazložitev sklepa

Zveza: ZDavP-2 člen 111.

Jedro

Zaradi ravnanja tožeče stranke (obremenjevanje nepremičnin s hipoteko) in njenega načinom poslovanja so podani razlogi in nevarnost, da bo onemogočila ali znatno otežila izpolnitev davčne obveznosti. Tako je upravni organ svojo odločitev, da je potrebno izpolnitev predmetnega davčnega dolga ustrezno zavarovati, pravilno in ustrezno argumentiral.

Izrek

I. Tožba zoper sklep Davčnega urada Velenje št. DT 0610-15/2010,49-1603-03 z dne 30. 7. 2010 se zavrne.

II. V preostalem delu se tožba zavrže.

III. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

Obrazložitev

1. Tožnik s tožbo izpodbija predhodno navedene sklepe Davčnega urada Velenje v delih, ki niso bili spremenjeni citiranimi odločbami Ministrstva za finance ter zavrnilne dele citiranih odločb Ministrstva za finance. Sodišče je na podlagi 31. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) 18. 2. 2011 tožnika pozvalo, da naj tožbo popravi tako, da z eno tožbo izpodbija en dokončen upravni akt v skladu z 2. členom ZUS-1, ki ga tožbi tudi priloži. Ker tožnik tožbe ni popravil v skladu z nalogami sodišča, je sodišče odločalo le o tožbi, zoper prvo naveden dokončen upravni akt in sicer zoper začasni sklep za zavarovanje Davčnega urada Velenje DT 0610-15/2010, 49-1603-03 z dne 30. 7. 2010 v povezavi z odločbo Ministrstva za finance DT-499-29-456/2010 z dne 31. 12. 2010. S citiranim sklepom je Davčni urad Velenje tožniku prepovedal razpolaganje z nepremičninami: parc. št. 502/3 travnik 703 m² in stanovanjsko stavbo 148 m²,

vse vpisane pri vl. št. 541 k.o. ... v celoti lasti tožnika. V zemljiško knjigo se vpiše zaznamba te prepovedi (točka I. izreka); zavarovanje na podlagi tega začasnega sklepa velja do dneva izpolnitve davčne obveznosti (točka II. izreka); pritožba zoper sklep ne zadrži izvršitve sklepa (točka III. izreka); zavrne se zahteva za vrnitev stroškov tožnika, stroški postopka, ki so nastali davčnemu organu, bremenijo davčni organ (točka IV. izreka); s tem sklepom se nadomesti sklep 0610-15/2010,07-1603-03 z dne 6. 4. 2010 (točka V. izreka). Davčni organ je pri tožniku opravil ponovni postopek zavarovanja izpolnitve davčne obveznosti v postopku davčnega inšpekcijskega nadzora (DIN) pravilnosti in pravočasnosti obračunavanja in plačevanja davka na dodano vrednost (v nadaljevanju DDV) za davčna obdobja od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007, od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008 in od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009 ter akontacije dohodnine od dohodkov iz naslova opravljanja dejavnosti za obdobje od 1. 1. 2008 do 31. 2. 2008, v skladu z naptili odločbe Ministrstva za finance DT 499-29-234/2010 z dne 14. 7. 2010. V ponovnem postopku je davčni organ preveril verodostojnost predloženih dokazil tožnice v pritožbenem postopku. Na podlagi ugotovitev v postopku DIN in na podlagi vpogleda v uradne evidence o stanju dolga ter premoženja tožnice je zaključil, da so zaradi ravnanja tožnice s svojim premoženjem (obremenjevanje nepremičnin s hipoteko) in načinom poslovanja tožnice, podani razlogi in nevarnost, da bo tožnica onemogočila ali znatno otežila izpolnitev davčne obveznosti, kot to določa prvi odstavek 111. člena Zakona o davčnem postopku (v nadaljevanju ZDavP-2). Davčni organ je 20. 7. 2010 pridobil tudi izjavo tožnice, da obveznosti, ki izhajajo zaradi nepravilnega uveljavljanja pravice do odbitka vstopnega DDV po računih, ki jih je izdala družba A. d.o.o., ne bo mogla plačati zaradi slabe likvidnosti in odpuščanja delavcev. V postopku DIN je bilo ugotovljeno, da je tožnica v obdobjih od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2008 neupravičeno uveljavljala odbitek vstopnega DDV v skupni višini 48.024,25 EUR, da je neupravičeno znižala davčno osnovo za odmero akontacije dohodnine iz naslova opravljanja dejavnosti za obdobje od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008 v višini 50.216,67 EUR, medtem ko je bila za obdobje od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007 za akontacijo dohodnine iz opravljanja dejavnosti že izdana odločba 0610-131/2008,15-1603-02 z dne 9. 1. 2009, zato davčni organ za to obdobje v ponovnem postopku ni opravil zavarovanja iz tega naslova. Tožnica ni obračunala dajatev od plač zaposlenih delavcev, ki so od 1. 1. 2008 do 30. 9. 2008 delali preko polnega delovnega časa in posledično premalo obračunala in plačala davke in prispevke od izplačanih plač za zaposlene delavce v skupni višini 6.716,49 EUR. Predvidena skupna višina davčnih obveznosti bo znašala približno 104.957,41 EUR. V postopku DIN je bilo nesporno ugotovljeno, da je tožnica uveljavljala odbitek vstopnega DDV in znižala davčno osnovo za odmero akontacije dohodnine na podlagi fiktivnih računov od družbe A. d.o.o., ki je bila opredeljena "missing trader", njeni računi pa kot navidezni izdani z namenom utaje DDV. V ponovnem postopku je davčni organ preveril tudi tekoče obveznosti tožnice ter prilive in odlive iz TRR ter obremenitve premoženja tožnice. Ugotovil je, da tožnica do izdaje predmetnega sklepa izkazuje dolg do davčnega organa iz naslova DDV v višini 7.080,00 EUR in iz naslova obračunanih davkov in prispevkov v višini 5.746,43 EUR. Na bančnih računih od uvedbe DIN prilivov ni imela. Iz uradne evidence davčnega organa je bilo razvidno, da je tožnica svoje poslovanje že med postopkom DIN preusmerila na povezano družbo B. d.o.o., katere direktor je ista oseba, kot pri tožnici prokuristka. Zaradi navedenih razlogov davčni organ ugotavlja, da je podana subjektivna nevarnost, da bo tožnica onemogočila ali znatno otežila izpolnitev davčne obveznosti. Glede na naravo dejavnosti tožnice in glede na to, da je davčni organ zavaroval izpolnitev davčne obveznosti tožnice z začasnim sklepom o prepovedi razpolaganja nepremičnine v lasti tožnice ki v naravi predstavlja stanovanjsko hišo, tožnici ne bo nastala nobena škoda, saj bo še naprej lahko opravljala svojo dejavnost. Z zaznambo prepovedi obremenitve in odtujitve v zemljiško knjigo tožnica predmetno nepremičnino lahko še vedno uporablja. Na podlagi 114. člena v povezavi s 111. členom ZDavP-2 lahko davčni organ zavezancu za davek z začasnim sklepom za zavarovanje omeji ali prepove razpolaganje z določenim premoženjem. Na podlagi 111. člena ZDavP-2 davčni organ zahteva zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti pred izdajo odločbe, če je tako določeno z zakonom o obdavčenju ali če na podlagi podatkov iz uradnih evidenc in drugih podatkov, ki jih davčni organ pridobi o zavezancu za davek, utemeljeno pričakuje da bo izpolnitev oz. plačilo davčne obveznosti onemogočeno ali precej oteženo.

Zavarovanje izpolnitve davčne obveznosti zahteva davčni organ s sklepom, v katerem določi vrsto zavarovanja. V skladu s 114. členom ZDavP-2 se sklep, ki je izdan na podlagi drugega odstavka 111. člena ZDavP-2 šteje kot začasni sklep za zavarovanje iz 119. člena ZdavP-2.

2. Pritožbeni organ je z odločbo DT-499-29-456/2004-4 z dne 31. 12. 2009 pritožbi delno ugodil in izpodbijani sklep odpravil v V. točki izreka ter spremenil v IV. točko izreka tako, da se glasi: "Davčni urad Velenje je pritožnici dolžan vrniti stroške pritožbenega postopka zoper začasni sklep št. DT 0610-15/2010-07-1603-03 z dne 6. 4. 2010 v znesku 60,33 EUR z izplačilom v 30 dneh po vročitvi", v preostalem delu je pritožbo zavrnil. Ugotovil je, da je izpodbijani sklep, izdan v ponovnem postopku, pravilen, in je davčni organ upošteval napotila drugostopenjskega organa in natančno preveril podatke tožnice ter presodil ali je mogoče pričakovati, da bo izpolnitev davčne obveznosti onemogočena ali znatno otežena. Na podlagi izvedenega postopka, v skladu s svojimi ugotovitvami, je prvostopenjski organ ponovno odločil o zadevi in odločitev obrazložil v skladu z 214. členom Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP). Prvostopenjski organ je tudi presodil verjeten obstoj davčne obveznosti, kljub temu, da ZDavP-2 tega izrecno ne določa. Izpodbijani sklep je izdal v okviru DIN ter tudi obrazložil, zakaj predvideva skupno višino davčnih obveznosti v znesku približno 104.957,41 EUR. Glede obstoja obveznosti pa bo tožnica lahko ugovore uspešno uveljavljala v pritožbi zoper odločbo, ki bo sledila opravljenem DIN (84. člen ZDavP-2). V konkretnem primeru se presoja le pravilnost in zakonitost izpodbijanega začasnega sklepa o zavarovanju izpolnitve davčne obveznosti. Pritožbeni organ tudi ugotavlja, da je ocena prvostopenjskega organa, da utemeljeno pričakuje, da bo izpolnitev davčne obveznosti onemogočena ali precej otežena. Gre za uporabo diskrecije in za odločitev po prostem preudarku, zato mora davčni organ svojo oceno utemeljiti z razlogi, ki omogočajo preizkus njene pravilnosti in zakonitosti. Prvostopenjski organ je tako pravilno obsežno navedel razloge za takšno odločitev. Po vsebini je preveril vse prejete in izdane račune za vsak posamezen projekt, ponudbe in pogodbe ter te primerjal z mesečnimi obračunskimi situacijami, potrjenimi gradbenimi dnevniki, knjigami obračunskih izmer ter evidencami prisotnosti delavcev na posameznih gradbiščih ter ugotovil, kdo od podizvajalcev, ki so zavezanki izdajali račune za opravljene storitve, je dejansko opravil storitve kot podizvajalec na gradbišču in kdo ne ter ugotovil, da jih družba A. d.o.o. ni mogla opraviti. Preveril je verodostojnost fotokopij (obrazcev pri ZZZS Ravne na Koroškem) in potrdila o opravljenem teoretičnem in praktičnem usposabljanju s področja varnosti in zdravja pri delu ter varstva pred požarom, ki naj bi jih predložila družba A. d.o.o. za pri njej zaposlene delavce in ugotovil, da so ponarejeni. Podatke da navedene listine niso identične originalu, je davčni organ pridobil od pristojnih služb, ki so te listine izdale. Prvostopenjski organ je preveril tudi tekoče obveznosti tožnice, prilive in odlive iz TRR ter obremenitve njenega premoženja. Tožnica je imela na dan 30. 7. 2010 dolg iz naslova DDV kar kaže, da tožnica zamuja s plačevanjem davčnih obveznosti. Naporavnane obveznosti ima tožnica tudi iz naslova drugih davkov. Iz spisa zadeve je razvidno, da je tožnica imela na računu pri C. v obdobju od 7. 4. 2010 do 30. 7. 2010 prilivov v vrednosti 12.399,75 EUR, kar je manj kot pričakovana davčna obveznost. Slednje kaže na to, da tožnica davčnih obveznosti iz naslova prilivov na TRR ne bo mogla poravnati. Tožnica tudi ne pojasni, kako bi lahko predmetni davčni dolg poravnala. Iz upravnega spisa je razvidno, da ima tožnica nepremičnino, ki je obremenjena z več hipotekami, ki skupaj znašajo 270.037,36 EUR, kar tudi zmanjšuje zmožnost izpolnitve predmetne davčne obveznosti. Pritožbeni organ meni, da je pri tožnici podano neugodno likvidnostno stanje, višina obveznosti tožnice pa bo znatno preseгла sredstva, ki jih ima na razpolago za izpolnitev teh obveznosti. Glede na način poslovanja tožnice, nerednega plačevanja davčnih obveznosti in obremenitve premoženja oz. hipotek na nepremičninah, je po mnenju pritožbenega organa prvostopenjski organ upravičeno izdal izpodbijani sklep. Za izdajo izpodbijanega sklepa zadoščajo že navedeni razlogi, zato se pritožbeni organ ni spuščal v presojo utemeljenost ostalih pritožbenih ugovorov.

3. Tožnica v tožbi navaja, da je izpodbijani sklep nepravilen in nezakonit. Drugostopenjski organ je nekritično

pritrдил navedbam prvostopenjskega organa in ni ugotavljal posameznih navedb iz pritožbe. Tožnica meni, da niso podani pogoji, da bi mogla na podlagi objektivnih okoliščin vedeti, da sodeluje pri transakcijah, ki so del utaje davkov. To bi lahko očitali le družbi A. d.o.o., ki je tožnici predložila ponarejene listine in posredovala lažne podatke. Objektivna odgovornost za tako dejanje bi morala biti ugotovljena in dokazna z gotovostjo, česar pa tožena stranka ni storila. Povezave med družbo A. d.o.o. in tožnico glede utaje davkov niso z gotovostjo izkazane, niti ni izkazan subjektivni element pri tožnici. Tožena stranka je dokazno breme glede listin prevalila na tožnico. Tožnica je vložila pritožbo zoper pet posamičnih sklepov Davčnega urada Velenje: DT 0610-15/2010, 49-1603-03, DT 0610-15/2010,48-1603-03, DT 0610-15/2010,47-1603-03, DT 0610-15/2010,46-1603-03 in DT 0610-15/2010, 45-1603-03 z dne 30. 7. 2010 izdanih dne 31. 10. 2010. Vsi navedeni sklepi se nanašajo na isto davčno zavezanko, zato je tožnica vložila le eno pritožbo. To pa ne more opravičiti odločitve drugostopenjskega organa, da je stroške postopka priznal le za pritožbo zoper en sklep. Drugostopenjski organ je o pritožbi odločil s petimi posamičnimi odločbami. Tožena stranka je tudi napačno določila vrednost spornega predmeta. Napačen je tudi zaključek, da je vrednost spornega predmeta po posamezni zadevi 4.000,00 EUR. Tožnica je bila leta 2005 invalidsko upokojena zaradi psihosomatskih težav, kot tudi težav z hrbtenico. Zaposlena je bila za polovičen delovni čas že od leta 2005, kar pa davčni organ ni upošteval. Tožnica se ne spominja svojih izjav, ki naj bi jih dala prvostopenjskemu organu v ponovljenem DIN. Iz izpodbijanih odločb izhaja, da naj bi tožnica vedela kako je družba A. d.o.o. knjižila račune. Tega pa tožnica ni mogla vedeti, saj je davčni postopek taje. Sporne so preverbe pri družbi B. d.o.o., s katerim je davčni organ kršil Zakon o varovanju osebnih podatkov. Glede zaslišanja tožnice z dne 31. 12. 2010 navaja, da tožnici ni bil dan pravni pouk po 138. členu ZUP. Glede sposobnosti za plačilo davčnega dolga iz izpodbijanih odločb pa ne izhaja, da je prvostopenjski organ preveril tudi osebno premoženje tožnice. Tožnica opravlja gospodarsko dejavnost kot samostojna podjetnica, ki odgovarja za svoje obveznosti z vsem svojim premoženjem, torej tudi s svojim osebnim premoženjem. Davčni organ bi lahko ugotovil, da ima tožnica dovolj premoženja, da bi lahko poplačala vse svoje davčne obveznosti. Že dejstvo, da je davčni organ izdal pet začasnih sklepov o zavarovanju izpolnitve davčnih obveznosti kaže, da ima tožnica dovolj premoženja za poplačilo teh obveznosti. Tožnica sodišču predlaga, da tožbi ugodi, vse odločbe v izpodbijanem delu odpravi ter zadevo vrne v ponoven postopek, toženi stranki pa naloži plačilo vseh stroškov postopka z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

4. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da izjava, ki jo je tožnica podala 20. 7. 2010 ni vplivala na presojo predmetne zadeve. Za ugotovitev, da je prvostopenjski organ utemeljeno izdal izpodbijani sklep, je zadoščalo že dejstvo, kako tožnica ravna s svojim premoženjem (hipoteka na nepremičnini) in da je imela neporavnane davčne obveznosti. Zato se pritožbeni organ ni spuščal v presojo utemeljenost ostalih navedb organa prve stopnje. Ker je prvostopenjski organ menil, da je zadostni razlog za izdajo izpodbijanih sklepov finančni položaj tožnice, ni bilo razloga, da bi se izrekel glede zdravstvenega stanja tožnice in z njo povezane izjave 20. 7. 2010. Presojal je le pravilnost in zakonitost izpodbijanega sklepa. Tožnica zgolj navaja, da razpolaga z zadostnim premoženjem za poplačilo davčnega dolga, ne pojasni pa, katero naj bi to bilo to premoženje. Prav tako tudi ne bi smela imeti neporavnanih obveznosti. Glede zavarovanja izpolnitve davčnih obveznosti z izdajo petih sklepov tožeča stranka ni bila v slabšem položaju in bi lahko v skladu z določbo 120. člena ZDavP-2 predlagala davčnemu organu, da se predmetni začasen sklep nadomesti z novim oz. predloži drug instrument zavarovanja. Davčni organ pa nato lahko odobri zamenjavo oz. nadomestitev vrste zavarovanja izpolnitve davčne obveznosti, če oceni, da je tudi novo zavarovanje ustrezno. Tožena stranka je tudi predložila sklepe iz katerih je razvidno, da so bili vsi izpodbijani sklepi s predmetno tožbo, razen sklepa DT 0610-15/2010,49-1603-03 (ki je predmet tega postopka, op. sodišča) naknadno nadomeščeni. Naslovnemu sodišču predlaga, da tožbo zavrže oz. zavrne.

5. Tožba zoper sklep Davčnega urada Velenje DT 0610-15/2010,49-1603-03 z dne 30. 7. 2010 ni utemeljena.

6. Po mnenju sodišča je izpodbijan sklep pravilen in zakonit. Sodišče se strinja z razlogi obeh upravnih organov in jih posebej ne navaja (2. odstavek 71. ZUS-1), glede tožbenih ugovorov pa dodaja: Iz listin upravnega spisa izhaja, da je na podlagi pooblastil iz 111. člena ZDavP-2 davčni organ pred izdajo odločbe v DIN izdal predmetni začasni sklep o zavarovanju izpolnitve davčne obveznosti s prepovedjo razpolaganja z nepremičninami, navedenih v izreku izpodbijanega sklepa, ki so v celoti v lasti tožnice. Na podlagi 2. odstavka 111. člena ZDavP-2 mora biti takšen sklep ustrezno obrazložen. Ker davčni organ pri tem uporablja svojo diskrecijsko pravico, mora natančno navesti podatke, okoliščine in dejstva iz katerih izhaja da se lahko utemeljeno pričakuje, da bo izpolnitev davčne obveznosti onemogočena ali znatno otežena, kot to določa prvi odstavek 111. člena ZDavP-2. Prvostopenjski organ je v obrazložitvi izpodbijanega sklepa obsežno in argumentirano navedel vse podatke, dejstva in okoliščine, iz katerih se tudi po presoji sodišča lahko utemeljeno pričakuje, da bo izpolnitev davčne obveznosti tožnice onemogočena ali znatno otežena. Navedel je finančno stanje na tožničinah TRR, stanje nepremičnin v lasti tožnice, upošteval je dejstvo, da tožnica zapadlih davčnih obveznosti pravočasno ne poravnava, upošteval je višino davčnih dolgov tožnice, način poslovanja tožnice kot podjetnice posameznice in njeno ravnanje s premoženjem. Tudi po oceni sodišča je predmetni sklep obrazložen v skladu z določbo drugega odstavka 111. člena ZDavP- 2 in ima tudi vse sestavine v skladu z določbo 214. člena ZUP. Davčni organ je na podlagi drugega odstavka 119. člena ZDavP-2 v predmetnem sklepu o zavarovanju izpolnitve davčne obveznosti tudi določno opredelil nepremičnine v lasti tožnice, s katerimi se tožnici prepove razpolagati, kar se po uradni dolžnosti vpiše v zemljiško knjigo. Iz podatkov upravnega spisa je razvidno, da gre za omejitev razpolaganja s stanovanjsko hišo in parcelo, na kateri hiša stoji in v kateri lahko tožnica še naprej nemoteno prebiva. To pa tudi po presoji sodišča ne vpliva na opravljanje poslovne dejavnosti tožnice, ki jo izvaja kot podjetnica posameznica. Izpodbijani sklep je prvostopenjski organ izdal v okviru DIN pred izdajo odločbe ter tudi ustrezno obrazložil zakaj predvideva skupno višino davčnih obveznosti v približni višini 104.957,41 EUR. Tožnica niti v pritožbi pa tudi v tožbi ne pove ničesar novega. Zgolj pavšalno navajanje tožnice, da njeno premoženje zadostuje za poplačilo celotnega davčnega dolga, pri čemer ne specificira, katero premoženje naj bi to bilo, pa sodišče ni moglo presojati.

7. Kot je to navedel že pritožbeni organ je prvostopenjski organ poleg obsežnih navedb razlogov, zaradi katerih se lahko utemeljeno pričakuje, da bo izpolnitev davčne obveznosti tožnice onemogočena ali znatno otežena, svojo odločitev podkrepil še s presojo verjetnosti obstoja davčne obveznosti, ki se ugotavlja v predmetnem DIN, čeprav tega ZDavP-2 izrecno ne določa. Tako je po presoji sodišča svojo odločitev, da je potrebno izpolnitev predmetnega davčnega dolga ustrezno zavarovati, le še dodatno argumentiral. Pritožbeni organ je tudi povsem pravilno presojal zgolj pritožbene ugovore tožnice, ki se nanašajo na predmetno zadevo zavarovanja izpolnitve obravnavane davčne obveznosti in ni presojal vsebinskih ugovorov glede ugotavljanja davčnih obveznosti v predmetnem DIN. Te ugovore bo tožnica lahko uveljavljala s pritožbo zoper odmerno odločbo, ko bo ta izdana po končanem DIN.

8. Ker je po povedanem izpodbijani sklep pravilen in zakonit, tožbeni ugovori pa neutemeljeni, je sodišče tožbo na podlagi 1. odstavka 63. člena ZUS-1 kot neutemeljeno zavrnilo.

9. Sodišče je tožbo v obsegu, razvidnem iz točke 2 izreka sklepa, zavreči iz naslednjih razlogov:

Tožeča stranka je dne 14. 3. 2011 vložila skupno tožbo zoper zoper pet posamičnih sklepov Davčnega urada Velenje: DT 0610-15/2010,49-1603-03, DT 0610-15/2010,48-1603-03, DT 0610-15/2010,47-1603-03, DT 0610-15/2010,46- 1603-03 in DT 0610-15/2010,45-1603-03 z dne 30. 7. 2010, vsi z dne 31. 10. 2010. Ker niso izpolnjeni pogoji, ki jih za kumulacijo zahtevkov zahteva 35. člen ZUS-1, ni bilo podane pravne podlage

za obravnavanje vseh navedenih aktov z enim postopkom, je sodišče odločilo, kot izhaja iz točke 2. izreka sklepa. Na podlagi 2. člena ZUS-1 sodišče v upravnem sporu odloča o pravilnosti in zakonitosti posamičnega dokončnega upravnega akta, s katerim je organ odločil o pravici, obveznosti ali pravni koristi stranke v postopku. Glede na navedeno je bilo potrebno tožbo v upravnem sporu v tem delu zavreči. Odločitev o zavrnjenju pa pomeni, da se utemeljenost tožbe v tem delu po vsebini ne presoja.

10. Sodišče je na podlagi 59. člena ZUS-1 v zadevi odločalo brez glavne obravnave.

11. Izrek o stroških temelji na četrtem odstavku 25. členu ZUS-1, po katerem trpi vsaka stranka svoje stroške postopka, če sodišče tožbo zavrne ali zavrže.

Datum zadnje spremembe: 06.09.2012